

שאני לוקח דיד בעל השטר [הוא הלוקח] על התחתונה, ועליו הראיה שמכר לו את הבית הגדול או את העבד הגדול, כי כלל הוא המוציא מחבירו עליו הראיה, והמוכר חשוב מוחזק.⁽¹⁾

מוסיפה הגמרא: השתא דאתית להבי, מאחר שהערנו גבי לוקח שידו על התחתונה, הרי אפילו תימא בביאור דברי עולא שאמר "בית בבתי אני מוכר לך מראהו עלייה", דהיינו כפשוטו, שמראהו עלייה דגריעה [את עלייתו הגרועה] — לא תיקשי לרבה בר אבוא למה אינו נותן לו את המעולה שבנכסיו [וכדמקשינן לעיל], ומשום דיד בעל השטר על התחתונה.

מתנתין:

האומר "הרי עלי עולה": יקריבנה במקדש, ואם הקריבה בבית חוניו [דמוי מקדש שבנה

מיתבי עוד מברייתא על רב נחמן בשם רבה בר אבוא:

האומר לחבירו "בית בביתי אני מוכר לך" ונפל אחד מבתיו:

הרי זה המוכר מראהו ללוקח את הבית הנפול ואומר לו זה מכרתי לך, ושלך נפל; וכן מי שאמר "עבד בעבדיי אני מוכר לך" ומת אחד מעבדיו: מראהו המוכר ללוקח את המת —

קט-א זולרבה בר אבוא תיקשי: אמאי מראהו נפול ומת, ליחזי היידן נפל היידן מת [נראה מי נפל ומי מת], כלומר, לא יוכל להראותו את הנפול והמת, אלא אם כן הגדול הוא זה שנפל והוא זה שמת! ?

מיישבת הגמרא בדרך תמיהה: לוקח — שור בשוורי או בית בבתי או עבד בעבדיי — קא אמרת [וכי מלוקח אתה בא להקשות על הקדש]! ?

על התחתונה, מכל מקום איך מותר זה להשתמש בשאר שווריו, והרי שמא קדושים הם! ?

ותירץ בשפת אמת: נראה ד"שור בשוורי" הו' שור מיוחד [ולאו דוקא גדול], ויוכל להיות רק הגדול והטוב, או הקטן והרע הו' נמי מיוחד, ולכן בהקדש דבעין רעה [הוא מקדיש] לא אמרינן, אם כן וודאי המיוחד הוא הגדול, אבל בבית, יד בעל השטר על התחתונה, ויכול לומר שנתכוון להמיוחד לגריעותא; ומכל מקום קצת קשה, אי הבינוני מת ונפל, מה שייך יד בעל השטר על התחתונה, כיון דהכוונה למיוחד שבהם בין למעליותא בין לגריעותא, על כל פנים על הבינוני לא נתכוין, ואיך מראהו נפול; וצריך לומר בדוחק, דפירוש "המיוחד", היינו: כל מה

כלום, והדמים ניתנו כאן רק עבור אותם שאינם קדושים, וודאי שדמיהם חולין.

ועוד כתב רש"י: ולהקדש נמי לא גזיל מידי, דהא יהיב ליה הגדול שבהן; וכוונת רש"י לפרש, למה הגדול שבהן הקדש, ואינו מוכרו, אך הטעם שנתן רש"י צריך ביאור, מה גזילה והפסד שייך כאן].

1. כתב רש"י: בעל השטר, כגון האי לוקח שבא בשטר מכירה, ידו על התחתונה, והו' מוציא מחבירו ועליו הראיה, שהמוכר מוחזק בביתם, הלכך ראיה על הלוקח, אבל גבי הקדש גדול משמע.

ויש לעיין: הרי בהכרח שיש כאן ספק, ואם כן אף שבהקדש אין שייך לומר יד בעל השטר

חוניו בנו של שמעון הצדיק במצרים, ואין בו קדושה כלל⁽²⁾ — לא יצא.

ואם אמר "הרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו": מכל מקום יקריבנה במקדש, שהרי עולה היא.

ואם הקריבה בבית חוניו — יצא, וכדמפרש בגמרא, דהיינו, שאין צריך להביא אחרת, ואף שכל האומר "הרי עלי עולה" הרי זה מתחייב באחריותה, ובגמרא יתבאר הטעם.

רבי שמעון אומר:

כיון שאמר בשעת נדרו "שאקריבנה בית חוניו", אין זו התחייבות לעולה כלל, ואינו צריך להביא כלום.

נזיר שמלאו ימי נזירותו, הרי זה מביא קרבנות הצפורטים בתורה בפרשת נשא, וכן מגלח הוא את שערו; וכל מה שעושה הנזיר נקרא "תגלחת".

האומר "הריני נזיר", הרי זה יגלח [יביא קרבנותיו] במקדש, ואם גילח בבית חוניו לא יצא.

ואם אמר: "הריני נזיר שאגלח בבית חוניו" — יגלח במקדש. ואם גילח בבית חוניו יצא

— יתבאר בגמרא.

רבי שמעון אומר: כיון שאמר "שאגלח בבית חוניו" אין זה נזיר כלל.

גמרא:

שנינו במשנה: הרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו ... הקריבה בבית חוניו יצא:

ותמהינן עלה: יצא?! וכי יצא זה ידי נדרו בהקרבה בבית חוניו?!

הא מקטל קטלה [הרי הרגה ולא הקריבה], שבית חוניו אינו כלום, ואיך תאמר שיצא ידי נדרו?!

אמר פירש רב המנונא: זו ששנינו "יצא", אין הכוונה לומר שיצא ידי נדרו, אלא שאינו צריך להביא אחרת, ואף שאמר "הרי עלי" ונתחייב לכאורה באחריותה, ומשום שנעשה כאומר "הרי עלי עולה, על מנת שלא אתחייב באחריותה ואפילו אם תמות בבית חוניו", שאינו מתחייב באחריותה.⁽³⁾

אמר תמה ליה רבא: אלא מעתה, וכי בסיפא דקתני "הריני נזיר שאגלח בבית חוניו יגלח במקדש, ואם גילח בבית חוניו יצא", הכי

שאבחור לך, בעל כרחך צריך אתה לקבלו, וצ"ע.

ובשער משפט [מב 1] הביא דברי המהרי"ק שורש יז, דכשהלשון מסופק יד בעל השטר על התחתונה, אפילו כשהלשון משמע קצת כדברי בעל השטר, וכתב על זה: ולפענ"ד יש ראייה ברורה לדברי מהרי"ק מש"ס ערוכה במנחות ... ופירש רש"י: אבל הקדש גדול משמע ... הרי להדיא, דאף על גב ד"בית בבית" גדול משמע

יותר, דהא מהאי טעמא בהקדש הגדול הקדש, מכל מקום יד לוקח על התחתונה, ואינו יכול להוציא הגדול.

2. מהותו של בית חוניו והסיבה שהביאה לבנייתו, מתבאר בגמרא בעמוד ב.

3. א. כתב רש"י: אבל חייב כרת משום שחוטי חוץ, שהרי קרא עליה שם עולה, וכן מבואר

והרי אף אם יאמר כן בהדיא לא יועיל לו, שהרי נזיר, כל כמה דלא מייתי קרבנותיו לא מתכשר [אין נזירותו פוקעת ממנו עד שמביא הוא את קרבנותיו].⁽⁴⁾

נמי שתפרש את הטעם משום דנעשה כאומר "הריני נזיר על מנת שלא אתחייב באחריות קרבנותיו"!

שהאומר "על מנת שלא אתחייב באחריותה" [כגון מי שקיבל משכון בתנאי זה], בכלל זה גם שלא יתחייב על מזיק בידים, שהרי פטור על הריגתה בבית חוניו, [דלא כרבי עקיבא איגר שלמד מדברי רש"י בהיפוך], אך כתב לדחות את הראיה: דשאני התם שהוא נדר על מנת כן, ואם כן הוה ליה כאומר "אם אהרגנו בידים לא יחול הנדר מעיקרא", ותו ליכא נדר; [ויש לעיין בגדר זה, שהרי אם כן איגלאי מילתא למפרע שלא נדר ולא הקדיש, ולמה אמרו בגמרא לקמן, שלרב המנונא, הרי הוא חייב משום שחוטי חוץ].

ובקצות החושן שם, כתב לדחות את הראיה מסוגייתנו מטעם אחר: דודאי מזיק בידים אינו בכלל לשון אחריות, דמה ענין אחריות למזיק, אלא דהתם גבי עולה פטור מזיק וכמו שכתבו תוספות פרק קמא דבבא קמא דף ו' ד"ה שור רעהו: דאפילו אדם המזיק פטור מקדשים, אלא דהאומר "הרי עלי עולה" הרי כי אמר "עלי" היינו דמוטל על כתפיה כדאיתא בש"ס, והוא מקבל כל אחריות אפילו של אונסין, ומשום הכי פריך: הא מקטל קטליה והוא נתחייב באחריות, ומשני, דנעשה כאומר "הרי עלי עולה על מנת שאיני חייב באחריותו" ... ואפילו נימא דמדרבנן על כל פנים חייב מזיק קדשים, היינו לבעלים, וכמו שכתב רש"י בפרק הניזקין גבי כהנים שפגלו במקדש, ומשום דהפסיד נדרו, אבל הבעלים עצמן שהזיקו פטורין להקדש, [ראה דבריו באריכות].

4. משמע, שאילו לא היתה שאר הנזירות תלויה בהבאת קרבנותיו, כי אז הוה ניחא; ויש לעיין

בהדיא בגמרא לקמן.

ב. התנאי הזה יש לפרשו בשני אופנים:

האחד: איני נודר אלא עולה אחת, אותה שאפריש בתחילה, וממילא אינו חייב באחריותה. השני: אין אני מקבל עלי אלא הפרשת עולה בלבד ולא נתחייבתי להקריבנה, ולכן אינו חייב באחריותה; ומיהו ידוע בשם הגרי"ז, שהנודר קרבן מלבד שהוא מחוייב מטעם נדרו, עוד חל עליו חיוב אחריות, ואם כן יש לדון, שאם אינו מקבל עליו אחריות, הרי זה כמתנה על מה שכתוב בתורה.

ובשפת אמת נסתפק: אם פטר עצמו מחיוב אחריות רק מהריגתה בבית חוניו, או שמא אפילו אם נאבדה הבהמה הרי זה פטור; ונראה מדבריו שלא כפירוש זה ולא כפירוש זה, שהרי אם כן ודאי שפטור הוא מכל אחריות; וכן הסיק שם באמת השפת אמת ראה שם ראייתו, אך כתב ש"צריך עיון הטעם".

ורבי עקיבא איגר במשניות כתב לפרש לשון רש"י, שכתב "נעשה כאומר על מנת שאהרגנה ולא אתחייב באחריותה": נראה דסבירא ליה לרש"י, דבשומר שאומר סתם "על מנת שלא אתחייב באחריותה", היינו רק באחריות אונסים ואפשר אף לפשיעה, אבל מכל מקום לא על מזיק בידים, ולזה הוסיף רש"י: כיון דאמר "על מנת שאקריבנה בבית חוניו", הוי כפירוש על מנת שלא אתחייב על הריגתה בידים; ומבואר אף מדברי רבי עקיבא איגר, שאינו מבין את הפטור כפי שנתבאר לעיל, שהרי אם כן למה ייפטר על מזיק בידים.

ובקצות החושן סימן עב סק"ד הביא מדברי התומים שכתב, דבפשוטו נראה מן הסוגיא

גבי עולה אין זה הטעם, אלא משום ד"על מנת שלא אתחייב באחריותה" קאמר.

ואף רבי יוחנן סבר לה להא דרב המנונא, שגבי עולה הטעם הוא משום שהתנה שלא להתחייב באחריות!

דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:

האומר "הרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו", והקריבה בארץ ישראל שלא במקום המקדש:

יצא, ואולם ענוש כרת משום שחוטי חוץ; הרי מבואר שההקדש חל, ולכן מחוייב הוא משום שחוטי חוץ, ואילו לדעת רבא, אינו חייב משום שחוטי חוץ שאינו הקדש כלל.⁽⁷⁾

אלא אמר רבא: אדם זה לדורון בעלמא נתכוין, אמר: אי סגיא בבית חוניו טרחנא, אבל טפי לא מצינא לאיצטעורי, [אדם זה נתכוין להביא דורון בעלמא ולא חל עליה שם עולה, כי אמר זה בדעתו: אם די לי להביא בבית חוניו — הקרובה למקום מגורי — הרי טוב, ואם לא איני רוצה לטרוח יותר].⁽⁵⁾

ובנזיר נמי הטעם הוא כן, דהאי גברא לצעורי נפשיה קא מיכוין [לצער את עצמו באי שתיית יין], אמר: אי סגיא בבית חוניו טרחנא, טפי לא מצינא לאיצטעורי.⁽⁶⁾

ורב המנונא — דלעיל שלא פירש כן, והקשה עליו רבא מנזיר — אמר לך:

גבי נזיר אכן הטעם הוא כדקאמרת. ומיהו

ואם אינו יכול או אינו רוצה לטרוח, הרי על דעת כן לא נדר והקדיש; וראה ברש"י וכן מוכח בהמשך הגמרא, שלפי שיטה זו אין הוא חייב משום שחוטי חוץ.

ב. בתוספות שם נתקשו [על המשך הגמרא גבי נזיר, והוא הדין כאן]: הרי מתנה על מה שכתוב בתורה הוא, כי אין עולה אלא במקדש!?

ותירצו: לא אמרינן מתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל, אלא היכא שנתכוין לעקור מה שכתוב בתורה, אבל התם, סבור הוא שעושה מצוה בבית חוניו כמו בבית המקדש, ואין מתכוין לעקור.

6. לפי המבואר בהערה לעיל, היינו, שהתנה את נזירותו בהבאת קרבנותיו אם במקדש אם בבית חוניו.

7. כלומר, אם לבסוף לא הקריבה בבית המקדש.

בזה, כי לא מיבעיא אם גדר הקרבנות אינו מחוייב הנזירות שקיבל עליו, אלא שהוא מקבל נזירות, והנזירות היא זו שמחייבתו בקרבנות, שלפי זה פשיטא לכאורה שאינו יכול לפטור עצמו מזה, אלא אפילו אם הקרבנות הם חלק מקבלתו, [ראה מנחת אריאל שהביא חקירת האחרונים בזה], מכל מקום הרי מי שקיבל על עצמו נזירות מדבר אחד, הרי הוא נזיר לכל, ואיך יכול לומר שיביא קרבנותיו בבית חוניו; ועוד, שהרי אף את הקרבנות קיבל על עצמו, אלא שאמר להקריבם בבית חוניו, ואיך יכול להתנות כן, וכל זה צריך תלמוד, וראה מנחת אריאל.

5. א. נתבאר על פי הלשון; ובתוספות בכתובות נו א מבואר יותר [ראה שם שביארו את המשך הגמרא גבי נזיר, ועל פי דבריהם מתבארת כאן תחילת הגמרא]: תנאי הוא שמתנה בנדרו ובהקדשו, שאם ירצה להביא נדרו במקדש, כי אז יחול עליו הנדר ויחול ההקדש,

תניא נמי הכי כרב המנונא ורבי יוחנן:

האומר "הרי עלי עולה שאקריבנה במדבר [ומשום שהיה סבור, מדבר עצמו קדוש הוא, כיון שהיה שם המשכן]", והקריבה בעבר הירדן [כלומר, בארץ ישראל שלא בירושלים], יצא, וענוש כרת משום שחוטי חוץ.

מתניתין:

הכהנים ששמשו בבית חונוי, לא ישמשו

במקדש שבירושלים ואפילו שבו בתשובה. (8)

ואין צריך לומר שהם פסולים אם שמשו לדבר אחר [לעבודה זרה]; משום שנאמר [מלכים ב, כג: (9)]

אך לא יעלו כהני הבמות (10) אל מזבח ה' בירושלים, כי אם אכלו מצות [כלומר, יאכלו שיירי מנחות שהם נאכלים מצות ואסורים בחימוץ] (11) בתוך אחיהם

משום שחוטי חוץ, וראה מה שכתבו בזה הצאן קדשים והרש"ש, ובמנחת אריאל.

10. ברש"י מלכים שם פירש, שהם כהנים שקיטרו לעבודה זרה; והנה לפי שיטת משנתנו שלא היה בית חונוי בית עבודה זרה, לכאורה צריך לומר שמשנתנו מפרשת את הפסוק על כהני במות המקטרים לשם ה', שאם לא כן מנין ידענו לפסול כהני בית חונוי לבית המקדש; ולשיטת הרמב"ם שהיו מקריבים בבמות בשעת איסור הבמות, ניחא בפשוטו; ולשיטת התוספות שהיו מקריבים קרבנות של גויים שאין בהם משום שחוטי חוץ, מכל מקום הרי מבואר בגמרא זבחים קטז ב, דאסור לסייען ולעשות שליחותן של הגויים המקריבים בבמותיהם; אחרונים.

11. במגלת ספר פרשת צו, ביאר את הטעם שהזכיר הכתוב דוקא אכילת שיירי מנחות והזכיר שהם נאכלים מצות, על פי מה שכתב המושך חכמה על הפסוק "לא תאפה חמץ, חלקם נתתי אותה מאשי": פירוש לא תאפה חמץ משום שחלקם נתתי אותה מאשי, כמו שעל המזבח לא יעלה שאור — כן בחלקם הנאכל, כי המנחה כולה נאכלת לד', רק החילוק: דאזכרתה

8. בזבח תודה העיר כאן, שאם כי אלו פסולים לעבודה ואף ששבו בתשובה, מכל מקום מומר שהוא אסור באכילת פסח [ולדעת הזבח תודה גם בשאר קדשים, ראה בזה במנחת אריאל], אין איסורו אלא כשלא שב בתשובה.

9. הגמרא מדייקת מלשון המשנה, שהשימוש בבית חונוי לא היה לעבודה זרה, אלא לשם שמים הקטירו שם, וכדעת רבי יהודה הסובר כן, ושלא כרבי מאיר הסובר שקיטרו שם לעבודה זרה.

ושיטת הרמב"ם בפירוש המשניות [הובא בתוספות יום טוב], שבאותו בית היו מקטירים יהודים וגויים, והיהודים עברו על "השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה", שהוא איסור העלאה בחוץ.

אבל התוספות [בעמוד ב ד"ה והעלה עליו לשם שמים, והובא שם] כתבו: תימה הרי יש כאן איסור שחוטי חוץ; ומבואר, דפשיטא להו שלא עברו על איסור שחוטי חוץ, דלא כהרמב"ם.

ופירשו התוספות: ונראה, דלכני נח היה מעלה הנודדים נדרים ונדבות; ובברכת הזבח ביאר, דהיינו כתנא קמא בזבחים מה א, אבל לרבי יוסי שם, אף קדשי גויים עוברים עליהם

[הכהנים]; ולמדנו:

הרי אלו כבעלי מומין, שהם חולקין בקדשים, ואוכלין אפילו קדשים הנאכלים לכהנים בלבד, וכמאמר הכתוב "כי אם אכלו מצות בתוך אחיהם", ואולם לא מקריבין.

גמרא:

שנינו במשנה: הכהנים ששמשו בבית חוניו לא ישמשו במקדש בירושלים, ואין צריך לומר לדבר אחר:

אמר רב יהודה: כהן ששחט אך לא הקריב לעבודת כוכבים, ושב בתשובה, הרי קרבנו — שהקריב במקדש ככהן — עולה לפני ה' לריח ניחוח, (12) כלומר, כשר הוא לעבודה במקדש, כיון שלא הקריב אלא שחט בלבד.

אמר רב יצחק בר אבדימי: מאי קראה [מנין דבר זה נלמד]?

משום שנאמר [יחזקאל מד]: "כה אמר ה' אלהים ערל לב וערל בשר לא יבוא אל מקדשי לכל בן נכר אשר בתוך בני ישראל. כי אם [כה תעשו להם] הלויים אשר רחוק מעלי בתעות בני ישראל, אשר תעו מעלי אחרי גילוליהם ונשאו עוונם ... יען אשר ישרתו אותם לפני גילוליהם, והיו לבית ישראל למכשול עוון, על כן נשאתי ידי

עליהם נאום ה' אלהים ונשאו עוונם". וכתוב בתריה [בפסוק הסמוך] "ולא יגשו אלי לכהן לי ...". — הרי למדנו ממאמר הכתוב "אשר ישרתו אותם לפני גילוליהם": אי עבד שירות לפני עבודה זרה אין, אכן לא יגש אלי לכהן לי, ואילו שחיטה לאו שירות הוא [שחיטה לאו עבודה], ואינו נפסל בזה מלכהן לה'.

הגמרא מביאה כאן ארבע מחלוקות של רב נחמן ורב ששת בדיני כהן שעבד לעבודה זרה:

המחלוקת הראשונה: איתמר: שנג אדם בזריקה של קרבן לעבודה זרה, כיצד הוא דינו לכהן לפני ה'?

רב נחמן אמר: קרבנו שיקריב לפני ה' ריח ניחוח, כיון ששגג.

רב ששת אמר: אין קרבנו ריח ניחוח, ואף שבשגגה עשה.

אמר רב ששת: מנא אמינא לה, שאפילו בשגגה נפסל הוא מלכהן לה'?

משום דכתיב [בכתוב דלעיל]: "יען אשר ישרתו ... והיו לבית ישראל למכשול עוון", מאי לאו או מכשול או עוון בן כך ובין כך ייפסל מלכהן, ומכשול הרי היינו שוגג, ואילו עוון מזיד הוא, ופסל הכתוב את זה

הקטרה, מכל מקום יאכלו כהני הבמות.

12. בהמשך הסוגיא יתבאר, שנחלקו אמוראים, אם היתר זה הוא אף לשוחט במזיד לעבודת כוכבים, או רק כששחט בשוגג.

נאכל על גבי המזבח שהאש אוכלה, והנותר אוכלים בני אהרן במקום קדוש, לכן אמרו שמחמץ שיריים לוקה.

וזהו שאמר הכתוב כאן, שלא מיבעיא שאר קדשי קדשים שהם אוכלים, אלא אפילו שיירי מנחות שהם נאכלים מצות ואכילתם היא במקום

ואת זה מלכהן.

ורב נחמן הסובר שהשוגג בעבודה זרה אינו נפסל, הוא משום שהוא מפרש **מכשול דעון** הוא נפסל, אבל שוגג לבד אינו נפסל.

אמר רב נחמן מנא אמינא לה שהשוגג בעבודה אינו נפסל:

משום **דתניא** על הכתוב [במדבר טו] בפרשת חטאת שמביא העובד עבודה זרה: **"וכפר הכהן על הנפש השוגגת בחטאה בשוגג"**, מלמד שכהן — שעבד עבודה זרה בשוגג — מתכפר על ידי עצמו, שמביא את קרבנו בעצמו, היות והיה חטאו בשוגג. והרי במאי עוסק הכתוב? **אילימא בשחיטה** ששחט כהן זה בשוגג לעבודה זרה, והתירו הכתוב משום שחטא בשוגג, אם כן מאי איריא שוגג, והרי אפילו מזיד כשר הוא לכהן, וכדברי רב יהודה לעיל —

אלא לאו בזריקה עוסק הכתוב, שזרק כהן בשוגג לעבודה זרה, והרי זה מכפר על עצמו כיון שחטא בשוגג.

ורב ששת — הסובר: שגג בזריקה, נפסל — **אמר לך לדחות את הראיה מן הכתוב:**

לעולם עוסק הכתוב בשחיטה בשוגג של הכהן המכפר, וכי השוחט במזיד לא נעשה משרת לעבודת כוכבים?! כלומר, עד כאן לא אמר רב יהודה אלא בשחיטה בשוגג שהוא כשר, אבל במזיד, אף הוא חשוב "ישרתו אותם לפני גילוליהם" — ונפסל.

ואזדו רב נחמן ורב ששת למעמייהו!

המחלוקת השניה:

דאיתמר: הויד בשחיטה לעבודה זרה:

רב נחמן אמר: קרבנו ריח ניחוח; ולשיטתו, מוכרח שהיתר הכתוב בכהן שחטא בשוגג לכפר על עצמו היינו כששגג בזריקה, דאילו בשחיטה, הרי אפילו במזיד כשר הוא.

ורב ששת אמר: כיון שהזיד, אין קרבנו ריח ניחוח, ומה שהתיר הכתוב "בחטאה בשוגג", יש לפרשו על שחיטה בלבד.

וטעמיהם: **רב נחמן אמר:** קרבנו ריח ניחוח, כיון דלא עבד שירות, כי שחיטה לאו עבודה היא.

רב ששת אמר: אין קרבנו ריח ניחוח, כי קט-ב מכל מקום נעשה משרת לעבודת כוכבים.

אמר רב נחמן: מנא אמינא לה שהשוחט ואפילו במזיד אינו נפסל? מהא דתניא:

כהן שעבד עבודת כוכבים, ושב בתשובה הרי קרבנו ריח ניחוח —

ובמאי עוסקת הברייתא, אילימא בשוגג ולכן קרבנו ריח ניחוח, כך אי אפשר לומר, שהרי:

אם כן מאי "ושב", והרי שב ועומד הוא, כי מתחילה לא הרשיע אלא בשוגג עשה —

אלא פשיטא שהברייתא עוסקת במזיד —

ואי עוסקת הברייתא בכגון שעבד לה בזריקה, כך אי אפשר לומר, שהרי:

אם כן כי שב מאי הוי, הא עבד לה שירות ופסול הוא —

אלא לאו, בהכרח עוסקת הברייתא בכגון שעבד לה בשחיטה ובמזיד, ומכל מקום